

*Jakmile si ďábel uvědomí, že má srdce,
začíná jít do tuhého...*

NOVÁ ZKOUŠKA

Série Démoni z Los Angeles
KNIHA DRUHÁ

KINGA LITKOWIEC

NOVÁ ZKOUŠKA

NOWY UKŁAD

Copyright © 2020 by Kinga Litkowiec
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Renata Bilanová, 2022

Cover © DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2562-5 (pdf)

NOVÁ ZKOUŠKA

KINGA LITKOWIEC

Série Démoni z Los Angeles

KNIHA DRUHÁ

PLAYLIST

LIKE A STORM ▶ Love The Way You Hate Me

MICHELE MORRONE ▶ Drink Me

CIARA FT. JUSTIN TIMBERLAKE ▶ Love sex magic

NIYKEE HEATON ▶ Dream Team

KEHLANI ▶ Gangsta

SKILLET ▶ Awake And Alive

ENIGMA ▶ Je T'aime Till My Dying Day

CHORD OVERSTREET ▶ Hold On

NE-YO ▶ Beautiful Monster

BOY EPIC ▶ Tell Me You Love Me

1. JESSICA

NIC TI NESLIBUJU. PROSTĚ SI MUSÍM NĚCO OVĚŘIT. JESTLI DOKÁŽU MILOVAT.

Řekne mi něco takového a jen tak odejde? Já se asi zblázním. Kolikrát si tím ještě budu muset projít? Zase udělal krok dopředu, aby za chvíli mohl znova couvnout tři kroky zpět? Nestíhám sledovat, co ten chlápek dělá. Na světě asi není nikdo, kdo by věděl, co se mu honí hlavou. Mám pocit, že to neví ani on sám.

Chtěla bych jít ven, nadechnout se čerstvého vzduchu, ale nemůžu. Dusím se tady. Nedokážu se soustředit na jeho slova, která mi stále duní v hlavě.

Rozhodnu se pro riskantní krok a otevřu dveře. Mírně se vykloním, ale nikde nikdo. Alespoň tady ne. Cestu do jídelny už znám, a tak jdu tou chodbou, která k ní vede. Bojím se jít kamkoliv jinam, netuším, co bych mohla vidět v místech, kde nejsem vítána. Ani nevím, proč to vůbec dělám. Vždyť to nejde, abych prostě jen tak šla ven. Přesto jdu dál, vedená směsicí emocí, která mě dočista zbavuje racionálního myšlení.

Byla jsem naivní, když jsem si myslela, že se mi podaří projít. Pokaždé jsem potkala pár Liamových lidí. Byl by zázrak, kdyby tady zrovna teď nikdo nebyl.

„Jestlípak šéf ví, že se tady jeho kočička prochází bez dovolení?“

Blíží se ke mně nějaký hnusný slizoun. Tváří se odpor-
ně, a když se ke mně přiblíží, chová se jako psychopat.
Hlasitě polknu, když si stoupne naproti mně. Cíví na mě
široce otevřenýma očima a rty se mu křiví v samolibém
úsměvu. Je vyšší snad jen o pár centimetrů než já, ale mám
z něj strach, nelíbí se mi, jak si mě prohlíží. Prohrábne si
dlouhé, rozčuchané vlasy, prsty si je sčísne dozadu, pak
přistoupí ještě o krok blíž. Couvám, až narazím zády do
zdi. Hlasitě polknu, abych skryla strach, který mě úplně
ovládl.

„Můžeš mu zavolat? Netuším, jak se s ním spojit, a mu-
sím s ním hned mluvit.“ Snažím se vypadat sebejistě, ale
nevím, jak moc se mi to daří.

„Něco za něco, kotě.“ Zvedám tázavě jedno obočí. „Vykuř
mi ho.“ Široce se usmívá.

„Sám si ho vykuř, čuráku!“ řvu tak hlasitě, jak jen do-
vedu.

„Sklapni!“ Rozhlédne se do stran a položí mi ruku na
pusu. „Hned uvidíš, co dokážu, ty malá štětka.“ Funí, a jeho
pohled vypadá ještě šíleněji.

Chci se mu vytrhnout, ale je příliš silný, i když na první
pohled na to nevypadá. Přimáčkne mě ke zdi a mumlá něco
pod vousy. Neslyším ho, protože se snažím křičet tak hla-
sitě, jak jen to jde, i přes jeho pracku, kterou mi drží pusu.
Chytne mě za prso. Chci ho kopnout, ale uhýbá.

Koutkem oka si všimnu nějaké postavy, nevím, kdo to
je. Modlím se, aby to byl Liam nebo kdokoliv, kdo mě před
tím úchylem ochrání.

„Co to, kurva, děláš?!“

Psychouš mě pustí a otočí se k muži, který mě zřejmě
zachránil.

„Nevidíš? Ta maličká se ztratila,“ směje se, jako by se
tím skvěle bavil.

„A víš, ty debile, kdo je ta maličká?!“ muž zvedá hlas tak, že z něj mám strach i já. „Nová kočička našeho šéfa.“ Ten cvok se zase přiblíže směje.

„Zmiz, kurva, než ti ustřelím tu tvoji blbou palici!“ Muž ve vteřině tasí zbraň.

Slizoun naštěstí vycouvá se zvednutýma rukama a zmizí. Zůstávám sama se svým zachráncem, který ke mně přijde blíž. Chvilí se na něj dívám, je to vysoký brunet s tmavýma, hnědýma očima. Dívá se na mě s kamennou tváří, a já znervózním ještě víc. Nevím, kdo to je, ale výraz jeho obličeje mě s každou vteřinou víc děsí.

„Co tu děláš?“ ptá se podrážděně.

„Hledám Liama,“ odpovím roztřeseně.

„Odkdy máš dovoleno odejít sama z ložnice?“ Dívá se na mě tak, jako bych byla dítě, které potřebuje pokárat.

„Nemám, ale...“

„Ne všichni vědí, kdo přesně jsi. Někteří sem docházejí jen jednou za pár týdnů, jako Fizzy.“

„No, tebe jsem tady taky ještě nikdy neviděla,“ pronesu nesměle.

„Můj úkol je vědět všechno. Pojď, odvedu tě do ložnice, než tě tady načapá šéf.“

Přikývnu a následuju ho, on se ale na chvíli zastaví a přinutí mě, abych šla před ním.

Každých pár vteřin na něj instinktivně kouknu, lepší je být opatrná. V tomhle domě není nikdo normální. Vím, že nemůžu důvěřovat nikomu. Jsem tady jako ve vězení, a kolem mě jsou jen samí chlapi.

Když už jsme u dveří, otočím se k němu.

„Předpokládám, že mi teď chceš říct, abych neříkala O'Dirovi o tom, co se stalo.“

„Pokud jde o mě, klidně mu to řekni,“ tváří se pobaveně. „Ten kretén, co tě obtěžoval, stejně zemře dřív, než si myslí.“

Přemýšlej ale, jestli se chceš přiznat, že jsi odešla z ložnice sama. Z toho, co vím, to máš zakázaný.“

„To je pravda,“ skloním hlavu.

„Běž dovnitř, hned ti donesu oběd.“

„A co je s Morrisem?“ ptám se překvapeně.

Napadne mě, jestli neskončil stejně jako Kim. Okamžitě mi dojde, že by mi ho bylo mnohem víc líto. Je to zvláštní, protože ho nemůžu vystát, a Kim na mě přece byla milá od začátku a celkem rychle jsem si ji oblíbila. Možná, že Morrisovi víc důvěřuju, protože ho Liam pověřil, aby se o mě staral, přestože je to muž.

„Je na služební cestě, zítra se vrátí. V klidu, nebudeš na mě odkázaná moc dlouho,“ zeširoka se usměje.

„A proč za něj zaskakuješ ty?“

„Šéf k tobě nepustí nikoho, kdo nemá jeho plnou důvěru. Morris nahradil Kim, i když má hlavně na starost děvky, ale je taky O'Dirova pravá ruka,“ odpovídá poněkud znuděně.

„A co máš na starost ty?“

„To nechceš vědět, věř mi,“ lehce zvedne koutek úst.

„Proč? Mě už nic nepřekvapí,“ pokrčím rameny.

„Moje parketa je vydírání, mučení a vraždy. Uspokojil jsem tvoji zvědavost?“

„Děláš takové věci, a souhlasil jsi s donáškou obědů?“ mimoděk se usměju.

„Neměl jsem jinou možnost.“

„Ale snídani jsem nedostala.“ Chvíli se tvářím našťvaně, pak se rozesměju na celé kolo.

„Asi sis ji nezasloužila,“ odpovídá také s úsměvem. „A pravda je taková, že jsem ten úkol dostal sotva před chvílí. Pokud jsi už skončila s výslechem, běž konečně dovnitř.“

„Mám ještě jednu otázku. Jak se jmenuješ?“

„Joaquin,“ odpoví s povzdechem.

Jdu dovnitř, už v poněkud lepším rozmaru. Náhradník za Morrise se zdá být celkem v klidu. I přesto, že mučí, vydírá a vraždí, ve mně vzbuzuje větší sympatie. Možná proto, že sem nevodí děvky a neprodává panenství. To mě děsí rozhodně víc. Asi jsem divná.

O pár minut později Joaquin donese oběd.

„Teď žádné otázky, celkem spěchám,“ říká, když pokládá ták s jídlem.

„Jen jedna a krátká. Nevíš, kdy přijde Liam?“

„Měl by dorazit už brzo.“

Muž ihned odchází.

Jdu ke stolku s jídlem. Vlastně ani nemám hlad, i když všechno vypadá velmi chutně. Kvůli tomu, co se stalo na chodbě, mám sevřený žaludek. Přinutím se sníst alespoň salát a posadím se na postel. Za chvíli se prostě svléknu a zachumlám se do deky. Vlastně ani nevím, jestli jsem ospalá, nebo jen psychicky vyčerpaná. Ale dělá mi to dobře. Zavírám oči a můžu přemýšlet.

Je těžké dělat nějaké závěry. Už se ani nesnažím namlouvat si, že to není láska. Miluju ho, přes to, že je to ten největší zkurvysyn, jaký kdy chodil po zemi. Láska je nejen slepá, ale taky blbá. Kdyby si ženy samy mohly vybrat muže, do kterého se chtějí zamilovat, bylo by všechno mnohem jednodušší.

Liam je za hodinu zpátky. Ležím zády ke dveřím a ani nemám chuť se otočit.

„Spíš přes den?“ ptá se klidným tónem.

„Ne, jen ležím. Jsem zavřená v ložnici, moc povyražení tady nemám,“ odpovídám lhostejně, i když se uvnitř celá třesu.

„Chybí ti povyražení?“

„Ne, chybí mi něco, čím bych se mohla zaměstnat.“

„Něco vymyslíme.“

Slyším, jak se svléká. Víím přesně, co vymyslel. Ne že by mi to taky nechybělo. Ale stejně si nejsem jistá, jestli je to ta nejvhodnější chvíle.

Zaleze pomalu pod deku a začne mě jemně líbat na záda.

„Otoč se ke mně.“

Udělám, co říká, dívám se mu do očí a snažím se číst jeho myšlenky. „Už nevycoouvám z toho, co řeknu, ale taky to už nebudu podruhé opakovat,“ odhrne mi vlasy za ucho. „Chci to zkusit. Nevím, jestli to má vůbec smysl, ale chci to.“

Je tak vážný, v jeho hlase je tolik odhodlání... To mi dává naději, i když mám stále strach, že mi zase ublíží.

„O čem přesně teď mluvíš?“ ptám se tiše.

„Však ty to dobře víš, maličká. Když po tom všem budeme oba chtít být spolu, tak to tak bude.“

„Po tom všem?“ ptám se překvapeně.

„Vím o tobě hodně, kdežto ty o mně nic. To se teď změní.“

„A jaká je šance, že zítra, nebo ještě dneska nezměníš názor?“ dívám se něj významně.

„Dávám ti svoje slovo. Chci to, musím to risknout.“

„Mluvil jsi s Valerií?“ jemně se usměju.

„Dneska ne. Mluvil jsem s Morrisem.“

„S Morrisem? Bral jsi rozumy od chlápka, co prodává děvky? Teď si nejsem jistá, jestli tě správně chápu.“

Opravdu začínám mít strach...

„Chlápek, co prodává děvky, kdysi takový nebyl, kotě.“

„A jaký byl?“ Ani se nesnažím skrývat, jak moc jsem zvědavá.

„Byl to kluk strašně moc zamilovaný do jedné holky, kvůli které spáchal vraždu,“ odpovídá klidným, zamýšleným tónem.

„Cože?“ nevěřičně se na něj dívám.

„Každý člověk má nějakou minulost. A občas se kvůli ní z lidí stávají netvoři.“

„S tebou to taky tak bylo?“

„Ne.“

Mám chuť se zeptat, co se mu tedy stalo. Ale umlčí mě vášnivým polibkem.

Vím, že mi řekne jen tolik, kolik sám chce, a tak ani nezkouším nic namítat. Odevzdávám se té chvíli zapomnění, která mi s každou vteřinou dává víc rozkoše.

Liam do mě proniká a ani na vteřinu mě přitom nepřestává líbat. Cítím, jak se mi jeho tvrdý penis otírá o kundičku. Tiše sténám, když do mě začíná vnikat. Nejdřív velmi pomalu, ale najednou se jediným pohybem dostane až na konec. Zakloním hlavu a rozkoší vykřiknu. Rukama mě chytne za zápěstí, dá mi je za hlavu a šuká víc a víc, přitom se na mě stále dívá. Jeho divoký pohled se v tu chvíli nedá popsat, stejně jako intenzita jeho pohybů. Nemůžu se ani hnout, ale to on právě chce, plně mě ovládat. Dovolit mi jen tolik, kolik bude sám chtít. Nevadí mi to, pokud mi tím neubližuje. Líbí se mi, jak je dominantní, vzrušuje mě to a způsobuje, že po něm toužím ještě víc.

„Jsi jenom moje, Jess,“ říká, když mě začne šukat ještě víc.

Mám pocit, že se postel začíná hýbat. Ztrácím se, asi mi je až příliš dobře. Z úst se mi dere hlasité sténání a kundička se mi stahuje kolem jeho penisu. Přivírám víčka. Liam zpomaluje, dech má stále těžší. Pomalu se na mě sveze, cítím na své hrudi, jak mu tluče srdce. Mám chuť mu na tohle téma něco říct, ale včas se kousnu do jazyka. To není vhodná chvíle na takové poznámky.

„Zítرا tě vezmu na jedno místo,“ říká, když si vedle mě lehá.

„Kam to bude?“

„Řekněme, že to je překvapení.“

„Něco mi říká, že se mi nebude líbit.“

„To určitě nebude, ale přece jsem ti něco slíbil. Jedině když uvidíš, čím přesně se zabývám, můžeš se rozhodnout, jestli se mnou chceš tak moc být, že jsi schopná to přijmout.“

Neodpovídám. Dívám se do těch děsivě temných očí, ve kterých poprvé vidím něco nového. Nevím, jestli to může být láska, nebo si to jen snažím namluvit, ale doufám, že se nepletu.

2. LIAM

To bude její zkouška. Nejsem si jistý, jestli to zvládne. Víím, jaký má na to názor. Můžu sám před sebou přiznat, že k ní něco cítím, ale nemůžu kvůli ní přestat dělat to, co dělám. Všechno má svoje meze. Pokud je opravdu připravená se mnou být, tak jen podle mých pravidel. Stále jsem ten stejný zkurvysyn jako tehdy, když za mnou přišla. Nemíním dělat nic, co by bylo proti mé přirozenosti.

Rychle se osprchuju, abych ještě před večeří stihl několik věcí. Když se vracím do ložnice, Jess je ještě stále v posteli.

„Povečeříme spolu, Joaquin tě přivede,“ říkám jí, než odejdu.

„Dobře. Mohl by nahradit Morrise. Ať je to raději vrah než chlápek přes děvky.“

„Jak víš, čím se zabývá Joaquin?“ ptám se překvapeně a rozhodně naštvaně.

„Řekl mi to,“ pokrčí rameny.

„Nebav se s mými zaměstnanci,“ vytočím se.

„Zeptala jsem se ho jen, co dělá. Proč se vztekáš?“ Dívá se na mě překvapeně, čímž mě ještě víc nasere.

„Nevztekám se. Moji lidé mají dělat, co jim řeknu, a já jsem jim rozhodně nenařídil, aby si s tebou povídali.“

„Dobře. A mohl by sis ty se mnou povídat častěji?“ ptá se vyčítavě.

„Budu se snažit,“ odpovídám suše.

Odcházím z ložnice naštvaný. Nelíbí se mi, že se Jessica baví s mými zaměstnanci. Morris, to je něco jiného, toho nikdy nebude mít ráda, protože je jí odporné, že se zabývá děvkama. Sotva ho snese, a to jen proto, že nemá jinou možnost.

Před svou kanceláří potkávám Joaquina, a tak se rozhodnu tu záležitost vyřídit hned.

„Přivedeš Jessicu na večeři. Tentokrát se snaž provést můj příkaz správně.“

Dívá se na mě překvapeně.

„Nedostal jsi za úkol se s ní vybavovat.“

Odcházím z kanceláře, aniž bych počkal, co mi odpoví. Hovno mě zajímá, co mi chce říct. Nemíním to tolerovat. Nikdo nemá právo s ní navázat jakýkoliv vztah.

Posadím se do křesla a okamžitě sáhnu po mobilu, musím zavolat Morrisovi.

„Copak, šéfe?“

„Už jsi na místě?“

„Ano. Už jsem sehnal pár holek. Zítra ráno najdu další. Odpoledne budu zpátky.“

„Chci všechno zařídit ještě zítra,“ sděluju nezaujatě.

„Jasně. Hned zavolám pár klukům. Ještě dneska začnou chystat sál... Šéfe, určitě nechceš pannu? Úplně náhodou jsem jednu našel...“

„Ne,“ přerušuju ho, protože mě to vůbec nezajímá. „Když si na tom tak zakládá, tak ať drží nohy pěkně u sebe. Možná za měsíc změním názor,“ říkám přísně.

Po tom, co se stalo minule, nemíním riskovat. Ještě není čas to opakovat.

„Tak jo. Mám ti nějakou nechat? Chceš někoho nového?“

Tón, kterým to říká, mě vyvádí z míry, ale přehlížím to. „Ne. Až se vrátíš, vezmeš si na starost taky ty dvě děvky, které jsou u mě. Už žádnou nechci,“ odpovídám stroze.

Morris je chvíli zticha, a když se znovu ozve, je tón jeho hlasu úplně jiný.

„V pořádku. Přenechám je chlapům.“

Nevidím ho, ale vím, že se teď usmívá pod vousy.

„Dělej si s nima, co chceš.“

Pokládám to. Odložím mobil na stůl, ale uvědomuju si, že jsem zatím neskončil. Čeká mě ještě spousta práce. Na dražbu zvu vždycky všechny osobně. Vyndávám poznámkový blok s čísly všech lidí, které to zajímá.

Hodně z nich stále čeká, až jim zavolám. Dobře vědí, že se Morris v tom byznysu vyzná a vždycky přiveze holky, které stojí za to.

Podívám se na hodinky. Je čas jít.

Vejdou do jídelny, Jessica tam už je. Posadím se naproti ní. Chvíli se na mě zamyšleně dívá.

„Můžu na tebe mít prosbu?“ zeptá se nesměle.

„To záleží na tom, jakou,“ říkám neutrálním tónem.

„Chtěla bych mít volný přístup k šatníku. Ty na to v poslední době zapomínáš,“ říká vyčítavě.

Až teď si všimnu, že má stejné šaty jako ráno. Ano, zapomněl jsem jí nechat v ložnici nějaké náhradní. A určitě se vykoukala, když jsem odešel. Má to ale jednu výhodu. Jsem si jistý, že nemá spodní prádlo. Lehce se usměju a zadívám se na její ňadra. Měl jsem pravdu, je nahá.

„Dobře, s tím můžu souhlasit.“

„Budu moct chodit do té místnosti, kde je všechno oblečení? Nebo se zase vrátíme k modelu tři sestavy denně na výběr? Minule jsi na to rychle zapomněl.“

Opět ten stejný ton, i když teď to spíš vypadá, že si chce jednoduše jen postěžovat.

„Můžeš chodit do druhé ložnice. Řeknu to mým lidem. Ale na některé příležitosti ti oblečení budu vybírat já. Třeba hned na zítřejší večer.“

„Tak jo. I tak je to hodně,“ usměje se nakonec mírně.

To, co se v poslední době děje, je pro mě stále nové. Pořád nevím, jestli dělám dobře. Jenže vlastně už nemám jiné východisko. Slíbil jsem, že z toho necouvnu. Nemůžu se zase zachovat jako zbabělec. Často uvažuji o tom, jestli jsem se rozhodl správně. Jestli to nebyla jen další pohnutka, kterou jsem měl ignorovat. Čím dýl o tom přemýšlím, tím míň sám sobě rozumím.

V ložnici už myslím jen na jedno. Chci ji mít, chci vědět, že se mi celá odevzdá. Jen tak se to všechno může podařit. Dřív to dělala, protože musela, teď si je vědomá toho, že si může dovolit víc.

„Svlíkni se,“ šeptám jí do ucha. „Rychle.“

Sleduju, jak ze sebe ve spěchu sundává šaty, vypadá při tom neskutečně sexy. Dívám se, a můj pták se dere ven z kalhot. Jde ke mně nahá. Lehce se usmívám a dávám další příkaz.

„Teď svlékni mě.“ Chlípne se usmívám a zvedám při tom jedno obočí.

Udělá to beze slova, ani jí nemusím pomáhat.

Když už jsem úplně nahý a ona si mě začne zkoumavě prohlížet, objeví se mi na obličejí ďábelský úsměv. Ani nepředstírá, že to nedělá. Ví, že to vidím, ale vůbec jí to nevadí. Chytnu ji za vlasy a jemně ji za ně potáhnu dozadu. Líbám ji vši silou, nejvíc, jak dokážu. Skončíme v posteli, chytnu ji za zaoblené boky a otočím zády k sobě. Můj penis se ponoří do její ideálně vlhké kundičky a já cítím, že žádnou jinou ženu nepotřebuju. Ta jedna mi stačí, můžu s ní dělat všechno, co se mi zachce. Nikdy mě nezačne nudit,

protože s ní to je pokaždé jiné. Pohybuju se v ní stále drsněji a rychleji a poslouchám její sexy sténání.

Po pár minutách ji pevně uchopím za pŕlky, vyndám z ní penis a navedu ho na její zadeček. Nic neříká, ale cítím, že je napjatá. Vzrušuje mě to, jak se mi podvoluje, ani teď neprotestuje proti tomu, co s ní chci udělat. Pomalu vnikám penisem do jejího staženého zadečku, dávám jí čas, aby si na moje péro zvykla. Tiše sténá. Nevím, jestli bolestí, nebo vzrušením. Ale jak ji znám, je to směs obou těch na první pohled neslučitelných pocitů. Ona to prostě má ráda, chce to, chce, abych ji šukal tak, jak se mi líbí. A to právě dělám.

Pustím jednu pŕlku a položím jí ruku na kundičku. Hladím ji prsty, vím, kde se mám dotýkat, už její tělo znám, je přece moje. Zapomenu se, začínám stále intenzivněji pohybovat boky. Jessica křičí, ale rychle mi dochází, že to není bolestí. Začíná se blížit k orgasmu. Vkládám jí tam dva prsty a ujistím se, že mám pravdu. Vrcholí, a já hned vzápětí taky.

Neskutečná žena!

Ona je dokonalá.

Dokonalá pro mě...

Poprvé po probuzení od té doby, co jsem toho řekl příliš, nemám pocit, že bych si měl prohnat hlavou kulku. Teď si dokonce ani nemyslím, že tomu tak bylo. Přiznal jsem si něco, co ve mně vĕzelo už dávno. Ani sám netuším, kdy to všechno začalo. Valerie měla pravdu, Jessica je moje spása. Nikdy mě nenapadlo, že bych to potřeboval. Ale ona je dokonalá.

Sex mi ještě nikdy nechutnal tak skvěle... Žádná žena ve mně nedokázala probudit emoce... Vlastně na žádné mi ještě nezáleželo.

Chytil jsem se do pasti. Ale dost už bylo zapírání, namlouvání si, že to není pravda.

Dívám se na ni, když ještě spí, a automaticky se usmívám. Je to nádherný pohled, a je tu jen pro mě.

Vím, že se dneska může všechno změnit. Jessica se bude muset rozhodnout, už brzo, po dnešním večeru už možná nebude cesty zpět. Přesto to musím udělat, vždyť ona si je přece jistá, že se mnou chce být. A já si jsem jistý jen tím, že to chci zkusit. To stačí, abych jí ukázal svůj svět, ale myslím, že se jí nebude líbit. Otázkou je, jestli ho přes to všechno bude schopná přijmout.

Vstávám z postele a jdu do koupelny. Musím si dát rychlou sprchu a zjistit, jak to jde s přípravou sálu. Všechno musí být perfektní.

Pramínky vlažné vody mi dovolí trochu pročistit mysl, přesto se mi nedaří zbavit se podivného strachu z toho, co se může stát. Chtěl bych zajít za Valerií, vím, že na mě a na Jess myslí. Je zvědavá, co se u nás děje. Dlužím jí to. Musím jí o všem říct a poprosit ji o radu. Ona jediná mi dokáže říct, co bych měl dělat.

Nemám moc času. Dražba je sice až večer, ale mám do té doby tři prdele jiných povinností. Potřebuju někoho na místo Kim. Nejsem schopný na všechno dohlédnout osobně, ale nechci další ženu. Nevím, jestli to dělám víc pro sebe, nebo pro ni. Ale pamatuju si ten den, kdy byl ples, a její pohled, když jsem se kouknul na Alice. Abych pravdu řekl, udělal jsem to jen ze zvyku a pohled na její prdýlku na mě ve skutečnosti nijak nezapůsobil. Pokračoval jsem, protože jsem chtěl vidět Jessinu reakci. Jako puberták, ale nemohl jsem si pomoci.

Když vyjdu z koupelny, kouknu na malou. Ještě spí. Jdu k ní, jemně ji políbím na čelo... Dělám to už podruhé, ale teď poprvé nelituju, že jsem to udělal. Pomalu otevírá oči,

usměje se, když mě vidí, a já jí to oplácím. Je mi dobře. Nikdy mě nenapadlo, že bych mohl potřebovat zrovna tohle, ale teď jsem si tím jistý.

„Dáš si se mnou snídani, maličká?“

„Kolik mám času, abych se dala dohromady?“ ptá se rozespale.

„Patnáct minut. Donesu ti nějaké oblečení.“

Vím, že se se mnou chce nasnídat, a tak nečekám, až mi odpoví. Zvedám se a odcházím. Jdu do ložnice, šatníkem se probírám jen chvíli. Hned mě osloví červené šaty. Krátké, s dlouhým rozparkem na stehně, dokonale k ní sedí. Rozhlížím se ještě chvíli. Napadá mě, že část toho oblečení by se mohla vejít do mého šatníku. Začínám se děsit sám sebe. Je to příliš zásadní krok, a já ani pořádně nevím, co po ní vlastně chci.

Když se vrátím, Jess už v ložnici není. Nakouknu pootevřenými dveřmi do koupelny, chvíli sleduju, jak se líčí před zrcadlem. Když ji vidím, jen ve spodním prádle, mimoděk se mi zvedne tlak.

Vracím se do ložnice a sedám si na postel. Radši počkám tady. Teď není čas na to, co se mi při tom pohledu začalo honit hlavou.

Malá se vrací s úsměvem od ucha k uchu. Beze slova jde ke mně a bere si šaty. Jemně mě políbí a ustoupí krok stranou. Rychle se oblékne, nazuje boty, které vytáhne zpod postele... Na to jsem taky zapomněl. Možná společný šatník není zas až tak špatný nápad.

„Půjdeme?“ Jess se postaví přede mě.

Přikývnu a vstávám z postele.

Na chodbě ji pevně chytnu kolem pasu a ona se ke mně přitulí. Cítím, jak se uvnitř mě něco láme. Nechápu to, nejsem schopný určit, jestli ji opravdu miluju. Nebo je to jen obyčejné okouzlení.

V jídelně ze začátku mlčíme. Ponořil jsem se do myšlenek a Jessica si toho hned všimla. Kouknu na ni, asi má strach, že za chvíli zase ze všeho vycouvám. Mírně se usměju, abych ji uklidnil. Výraz jejího obličejce je hned jiný.

„Neřekneš mi, kam mě dnes vezmeš?“ ptá se, jakmile zjistí, že je všechno v pořádku.

„Všechno se dozvíš ve správnou dobu.“

„Ale to bude až večer?“

Přikývnu.

„Co budu dělat do té doby?“

„Počkáš v ložnici. Musím zařídit několik věcí. Od smrti Kim tu není nikdo, kdo by mi pomohl.“

„A co Morris?“

„On má dost starostí se všemi těmi špinavými obchody.“

„Prý jsi chtěl zaměstnat Alice.“ Významně se na mě dívá a v jejích očích se odráží čirá žárlivost.

„Klid, maličká. Nebude pro mě dělat. Morris má za úkol najít na to místo chlapa.“

Vidím, jak se jí ulevilo, i když se snaží nedat to na sobě znát. Opět si nejsem jistý, jestli dělám dobře. Ona vyžaduje věrnost. Pochybuju, že bych to mohl příliš dlouho vydržet. Teď nikoho jiného nepotřebuju, ale nevím, jak dlouho to takhle zůstane.

Po snídani ji doprovodím do ložnice. Cestou se zastavíme u jejího šatníku a vezmeme oblečení na večer. Je zklamaná. Víím, že se jí nelíbí, co jsem vybral. Určitě teď přemýšlí, co asi plánuju. Ale musí počkat. Až bude na místě, pochopí.

U garáží zahlédnu Joaquina, to je dobře. Mám teď pro něj nějakou práci.

„Ověř si, jak pokračuje chystání sálu, měl jsem to udělat sám, ale už to nestihnu. Dohlídni na všechno. Až přijede Morris, připomeň mu, že musí všechno stihnout.“

Nezapomeň na oběd pro Jess a ať jsi do půl minuty pryč z její ložnice.“ Poslední větu pronesu pomalu, rozhodně, tak aby to dokonale pochopil. „Před dražbou zajed' za Barrym, dnes mu končí lhůta. Jestli nezaplatí, víš, co máš dělat.“

„Jasně, šéfe.“

Vcházím do garáže, chvíli se rozhlížím, pak nasednu do pagani a s kvílením pneumatik vyjíždím na nádvoří.

Když už jsem na silnici, ponořím se do myšlenek. Nevím, jaké Jessino rozhodnutí pro mě bude lepší. Dnes jí dovolím tři otázky, které jsem jí slíbil. Tuším, co bude chtít vědět. Ale když už jsem jí dal své slovo, nemůžu couvnout.

Cestu jsem vůbec nevnímal. Mám pocit, že jsem sotva nastoupil do auta a už jsem na místě. V hlavě mi šrotovaly myšlenky, poslední dobou je jich nějak hodně.

Ten dům mě už tolik neděsí. Po tom, co jsem nařídil jeho opravu, se už nemusím bát, že spadne. I když to bylo jediné a účinné téma, když si Valerie chtěla povídat o něčem, co mi bylo proti srsti. Teď už nemám nic, čím bych se před takovým rozhovorem mohl bránit.

„Co tady děláš? Zase jsi sám?“ Přivítá mě v bojovné náladě.

„Nech toho. Než začneš křičet, nech mě něco říct. Nevím, jestli jsem neudělal blbost, ale rozhodl jsem se, že to s Jess zkusím. Jenže si stále nejsem jistý, jestli dokážu milovat.“

Výraz jejího obličeje je teď mírnější, i když moje poslední slova způsobila, že se na mě stále dívá se vztekem v očích.

„Dokážeš. Namlouváš si, že nemáš srdce, ale to není pravda. Vidím na tobě, že pochybuješ. Prostě se bojíš.“

„Divíš se mi? Vždyť ani netuším, jak to všechno dopadne.“

„Ona je pro tebe ideální. S ní se nemusíš ničeho vzdát ani se snažit změnit. Z nějakého důvodu tě miluje a já vím, že ty miluješ ji,“ říká pomalu a klidně.

„Odkud máš takovou jistotu, když to nevím ani já?“

Tentokrát to opravdu chci vědět. Možná jsem si prostě něčeho nevyšiml.

„Protože jsi blbec, všechno ti dochází o hodně později. Jen aby to nebylo příliš pozdě. A já to prostě vím. Stačí se podívat, člověk si nemůže nevyšimnout, jak se na ni díváš. Je to krásné, Liame. Konečně se pořád netváříš jako vrah. Ona ti pomáhá a neočekává toho od tebe příliš.“

„Nevím, jestli se to všechno neposere,“ říkám upřímně a cítím, že by se to právě dneska mohlo stát.

„Pokud neuděláš nějakou hloupost, ona od tebe neodejde.“

„Už půjdu. Mám hodně práce,“ utnu rozhovor, protože vím, že teď si to musím promyslet o samotě. Co nejrychleji.

„Běž. Jen nedělej nic pod vlivem emocí. Protože pak to nejsi ty.“

Neodpovídám. Odcházím a okamžitě nastupuju do auta.

Všechno, co říkala Valerie, dává smysl. Včetně toho, že jsem blbec. Ano, jsem. Stále si nejsem jistý, jestli ji miluju. Jenže já nevím, co je to láska, takže je pro mě těžké popsat, co k ní cítím. Nikdy jsem nikoho nemiloval... Ne takhle. Láska k rodičům je něco jiného, kromě toho ani tu si už moc nevybavuju. Člověkem, který mi byl nejbližší, byla Valerie. Ano, byla... Jsem si jistý tím, že Jessica je teď pro mě důležitější. Ale pořád nedokážu říct, že ji miluju.

Vracím se domů, nemám čas, abych zjišťoval, co dělá Jess. Do večera musím ještě zařídit hodně věcí, přestože myšlenkami jsem ve svojí ložnici. Nedokážu se ovládnout a stále se k ní v mysli vracím, i když se ji snažím vytěsnit.

3. JESSICA

Když zůstávám sama v ložnici, nejsem schopná odtrhnout zrak od oblečení, které mi Liam dal. Jestli má odpovídat prostředí a okolnostem, tak co se asi bude dít? Raději si to nebudu ani představovat. Černé kožené šatičky, s odkrytými zády, obrovským výstřihem, dlouhé sotva pod zadek. K tomu jen stringy a vysoké jehly.

Až do oběda se nedokážu ničím zabavit. Jsem z toho dnešního večera vystresovaná skoro stejně, jako jsem byla z plesu. Asi proto, že vůbec netuším, co to bude tentokrát, a šaty, které si mám dnes vzít na sebe, mě s každou vteřinou děsí víc a víc.

Joaquin mi přináší oběd. Pokládá tác na stůl a otáčí se ke dveřím. Ví, že mu Liam určitě zakázal se se mnou bavit, ale stejně to zkouším.

„Co se dnes večer bude dít?“

„Když to nevíš, tak to znamená, že bys to neměla vědět.“

Vidím, že si všiml šatů, které leží na kraji postele. „Ale asi se to v pravý čas dozvíš.“

„Nemůžeš mi alespoň napovědět?“

„Nemáš se tam náhodou na něco podívat?“ zeptá se tajemně.